

A nap, amikor a villamos olvasott

Esős napra ébredtünk, pedig június közepét írunk. A természet nagykönyve szerint ilyenkor már száz ágra kellene sütnie a napnak. Ehelyett azon aggódhatunk, hogyan álljuk meg a kezdődő rozsdá okozta viszketés miatti vakarózkodást. Csr! Becsapódnak az ajtóim, már indulok is a Jászai Mari térről a Közvágóhíd felé a 2-es vonalon. Upsz! Ez szoros volt! Milyen figyelmetlenül ment át előttem ez a biciklis! Utasaim is ezt taglalják:

- Ön is látta ezt a kerékpárost? Körül sem nézett! – mondta felháborodottan egy javakorabeli, jól öltözött úr.

- Persze, alig bírtam megkapaszkodni! A mobilját nyomogatta! Biztosan a barátnőjének írogatott, hogy mikor találkoznak – tódította egy nyugdíjas hölgy kiskutyával az ölében.

- Még a lámpát sem nézte, pedig neki piros volt! Lehet, hogy színtévesztő, talán vak is, bár vakvezető kutya nem volt vele – göngyöltette tovább az egyre inkább kiszínezett és megtoldott történetet egy megtömött piaci táskával az ablakhoz nyomakodó középkorú tanárnőféle. A pletyka terjedési sebessége gyorsabb, mint a Combinok száguldása a Nagykörúton. Én már csak tudom. Egész éjszaka ez volt a téma a remízben a KCSV-7-esek között.

Nicsak! Máris a Vigadó tér következik. Színes pavilonok sorakoznak a pályám mellett az Ünnepei Könyvhétre várva. Az olvasó utasaimat szeretem a legjobban. Nem azokat, akik a tananyagot magolják, hanem a regényt, verset olvasókat. Ó, azok az izgalmas, megható vagy szellemes sorok, amikbe én is belepillanthatok. Hogy izgultam Auggie történetét követve Az igazi csoda című regényben. Csak az a baj, hogy a könyv gazdája nem fejezi be rajtam ülve az olvasást, hanem tovább megy a dolgára, én meg fantáziálhatok, hogy mi lesz a sztori vége.

- Kit látnak szemeim? Csak nem azt a kötőtpályás gyönyörűséget, akinek áramvonalas formája, kecses áramszedője és hangtalan gurulása elkápráztat minden járművet. Ha egy kicsit behúzóok, esetleg tudunk váltani pár szót. Gyerünk! Szerintem nem fogja észrevenni a vezetőm, ha egy kicsit átveszem az irányítást az Erzsébet híd alatt. Áá! Fék! Kis híján megbokrosodva belerohantam a világ legszebb villamosába. Ha valami baja esne, soha nem bocsátanám meg magamnak. A Március 15. téren felszálló tömeg súlya kijózanítólag hat rám. Annyian tömörülnek fel az utasterembe, hogy szinte összeroskad az alvázam. A Zsil utcai megállóban szinte egyszerre érkezünk legjobb cimborámmal, a KCSV-7-essel.

- Üdv, Haver! Képzeld, mesélte egy Bengáli, hogy milyen felfuvalkodottak a Combinok a 6-os vonalon. Azzal dicsekednek, hogy egyenesen Németországból érkeztek. Pedig csak a baj van velük, sőt a BKK a kiselejtezésükön agyal. Ráadásul csúfnevük is van: Bajuszkirály! – újságolja nevetve, heves csilingeléssel a barátom.

- Bezzeg a Ganz valamire való villamosokat gyártott. Kár, hogy nem festenek bennünket piros-fehér-zöldre. Az lenne ám igazán a magyar villamos – azzal ajtóimat becsukva tovább indultam a Boráros tér felé, gondolataimban még mindig a hazai villamosok szépségein töprengve.